

MARIAN DRĂGHICI

POEME

(Din volumul *Bătrânul ego în dimineața de după moarte. 63 ipostaze ale poemului*)

eram fericit scriam versuri, și eu, bizare
și deodată începu viața ca vânătoare.

în jurul meu prietenia și dragostea
supravegheate, strâmtorate
până la sufocare
și deodată se înalță din mare
șarpele cu penaj roșu roșu
interminabil.

prietenul din munți e bine
prietenul din șes e bine
ei știu ce se întâmplă cu mine –
dau semne de îmbărbătare, trimit
eterice încurajări din mult visata lor depărtare.

la peste patru decenii de la facerea acestui poem
autocenzurat, de frică, la prima publicare,
adevărul e că scriu/rescriu
aceleași versuri sudic-amare,
în jurul meu prietenia și dragostea
nu sunt rupte din soare
ba, se bucură de cinstire doar la ocazii prin cimitire –
din cuvântare în cuvântare
cutare vine la cutare

în rest, pe malul mării absolut gol
eu și câinele meu credincios dovedit inept, mototol
de-atâtea ori tâlhăriți, jefuiți la drumul mare de toată
bruma trofeelor la vânătoare,

ce să facem – pândim
implorăm cerșim pe la garduri, fără rușinare
înălțarea din valuri, zborul șarpelui cu penaj
roșu roșu interminabil
din noi din fiecare

câine și om scos la plimbare,
haită în sine lătrătoare la niște stele
din mărunțica noastră lume-mare năpădită de ele.

ieșit la aer (așa credeam,
că voi afla aer respirabil afară),
mă văd cum îi duc
lingura la gură cu demâncare
dincolo de uși și ferestre, din stradă

iar ea,
cu expresia feței larg uimită
că nu reușea să mă vadă,

ca într-o doară
plină de dumnezeiască răbdare
deschidea gura și aștepta
clipe lungi pe marginea de pat

ca orice înger încă irelevant,

care nouă (celor fără de-’nțeles)
ni se păru un muritor oarecare – și asta
numai din crasă
ignoranță orbitoare cel mai ades.

în orice parte a lumii de ce atâtea fluturi morți pe
gardul meu,

în curtea mea
de ce atâtea păsări moarte,
de ce atâtea păhăruțe sparte la masa unde nimeni
nu va bea ?

întrebări ale unui om fără gard curte masă și casă –
angarale înstrăinate ca de prisos
nu din jaf sau declin,
pentru viața în voia lui Dumnezeu infinit mai
frumoasă
cum Maria era infinit mai frumoasă și naltă
benchetuind la picioarele lui Hristos –
apud Sf. Augustin.

întrebări de fapt ale unui om dintr-un singur mister
care se traduce pe scurt așa: piatră de cale ferată
în mii de pietricele spartă,
piatră pe lume cea mai posacă,

la ce bun în această gară pustie caracterul de fier
al şuieratului unui tren
în care ne bulucirăm și nu pleacă,
ci doar face niște manevre caraghioase cu noi
un kilometru de șină în față, doi kilometri 'napoi ?

toamnă devreme : s-au rărit
neanunțate de nimic – iar asta doare –

frunza sătucului,
cuvintele Mariei
și drumurile care sfârșeau la întâmplare.

după o vară găfăită extrem caniculară
probarăm dintr-un foc
pe pielea noastră îndelung exersată arsura
a ce înseamnă de fapt la ele acasă
delăsarea, răzbunarea și ura:

din câte pietre sunt în râu, nici măcar luna
nu a scos capul afară să cheme înapoi viitura!

Că teribilă secetă
că și mai teribilă ploaie
unica răsucire în somn a inimilor prea vioaie
nu se poate descrie nici spune:

fiecare pe cap
cu veverița lui spărgând cu piatra alune.

într-un plan îndepărtat
munca mortului la fosta sa viață pare că a-ncetat.

cred că fiecare avea să-i reproșeze ceva
înainte de a pleca.

cât despre femeia iubitoare a sa, gura plină
de reproșuri o-mbujora.

apoi s-au închis porțile și cineva a rămas pe
dinafară.

m-aș duce să-i aduc o lumină dar acolo lumina
aceasta e apă chioară.

Ioane
dragă, aflu că ai murit

previzibilă așa plecare după o într-adevăr
lungă și grea suferință –
n-aveam cum să nu fiu prevenit

Nu te bocesc din fluier, baciule, te petrec vezi bine
scriind
cu gândul la cât de frumos a fost să ne citim poezii
compuse de noi, direct din carte
ori din pagini țipând de prospețime să țină moartea
cât mai departe.

Dar ți-ai găsit !
Erai în stare să străbați lumea în lung și-n lat
să citești un poem fie și-'ntr-un capăt de sat
unui auditoriu dintr-un singur copac, dacă în el se
aflau

câteva păsărele acolo ciripind.

Pentru tine vital părea
să ai oameni în preajmă petrecând dincolo de beție,
eroizați în surparea mainimicului
prin care sub ochii lor se năștea, la greu, Poezie.

Cum cerul aplecat peste ape în oglinda apei nu-'ncape

și bineînțeles o știe,
cu aceeași larghețe citeai...
Modul tău era blând, de pâine pogorâtă din cer
fără să fie.

A fost frumos, însă foarte puțin pentru această
viață de om
tot scriind și citind o 'nfiorătoare numai a sa
operă din carne vie...

În final,
nu știi dacă te-ai închinat, cum te-am rugat, la o ață –
am să aflu curând, doar răbdare să ai
până poate apar pe balerca de Amontillado vâslind
dintr-o doagă prin ceață.

Se întâmplă să scriu și să șterg mult și bine
și recunosc în asta o comedie.
Așa mă liniștesc,
și liniștit pot spune fără nici o rușine
dormi în pace, bătrâne, după cum e firesc. Câteva
păsărele

din copacul acelui sat neumblat, în somnul
tău cântă fără sonor, dovadă că te iubesc – și io cu
ele

la un colț de terasă cu două pahare pline pe masă,
dintre care cel mai iute de picior
se tot jură că fu îngerul tău păzitor...

No,
cândva sfânt,
focul deschis al inimii s-a răcit și a curs pe pământ,
și dacă în cele din urmă tot consumând și-ngânând

o psalmodie fie și pășărească
foarte tare s-a melancolizat

e pentru că-i reapăru imposibil a scrie
în zilele acestea cu adevărat
o poezie fără daimonie, vreau să zic dintr-un spirit
lacrimă de curat. Fie numele Domnului bine
cuvântat !

Mă rog tot timpul dar nu mă rog destul,
că timpul meu s-a rărit,
cercurile deasupra apei se-ndepărtează
tot mai pe fugă de la punctul lovit.

doar starea de pe urmă contează, e dovedit.

Am dus la greu sus pe munte acest lac peste hău
până s-a liniștit.

Unii vor spune nu lac, ci marea
pe care au plecat toți, până la ultimul
în timpul rugăciunii tale – și n-au mai venit.

Dincolo de toate, dragul meu Sosifrate,
ideea, zis așa omenește,
e să ne transmutăm de la sine mereu
lăsând în urma noastră niște lacuri secate
în care își odihnește lipsa de păcate Dumnezeu.

la urma urmei
mare lucru să spui poezia m-a condus la Dumnezeu
și să fie adevărat.

nu e meritul meu,
nici nu se vrea neapărat

mai mult decât a-'ntâlni o firească
deci grea
în toată grația sa
mirare de trandafir în aer de cimitir
când te duc pașii vara într-o margine de sat –
al copilăriei, să zic așa.

Pentru adevărul, recunosc, pompos enunțat
și-a pus odată viața la bătaie, fără să-și dea seama
la 11 ani ai lui, un băiat

și Doamne, să profit de coincidența numelui
pretinzând că băiatul acela sunt eu
le-ar fi acum la bătrânețe,
se-nțelege de ce,
rușine și satului, și câinelui cândva al meu.